

Mulholland Estates

1976. In mijn jeugd werd ik om verschillende redenen uitgelachen. Een was dat ik geen voetballer of piloot wilde worden maar professor in de theoretische natuurkunde (ik wist niet wat dit inhield, maar las eens in de *Kijk* dat dat het moeilijkste vak was). Een andere reden was dat ik niet naar de popmuziek van mijn tijd luisterde (zoals David Bowie, Queen, en de Stones in hun nadagen), maar naar *The Beach Boys*. Toevallig begonnen met een liedje op de radio (*Barbara Ann*) kende ik al spoedig al hun platen, met als hoogtepunten *Pet Sounds* en *Smile* (het legendarische nooit uitgebrachte album van de groep, destijds slechts via schimmige kanalen als bootleg te bemachtigen maar nu gewoon op *Spotify* te beluisteren, waar is de romantiek van het verzamelen gebleven?). Hun allereerste nummer, *Surfer Girl*, was al briljant, en daarna werd het alleen nog maar beter. Wie kent bijvoorbeeld niet *Good Vibrations* en *Heroes and Villains*?

De man die vrijwel alle liedjes van de Beach Boys schreef en de mooiste ballads ook zelf zong is *Brian Wilson*. Midden jaren zestig bezweek hij bijna aan de combinatie van roem, depressies, drugs, en hamburgers, maar gelukkig ging hij Elvis niet achterna en leeft hij zelfs nog steeds—zijn twee eveneens zeer muzikale broers binnen de band, gitarist en zanger Carl en drummer Dennis, hebben het er minder goed afgebracht.

Mede dankzij een wellicht wat ongezonde neiging tot de verering van genieën—na Brian Wilson kwamen achtereenvolgens Bobby Fischer, Bertrand Russell, Albert Einstein (feitelijk echter geen genie, zoals later bleek), John von Neumann, Ludwig van Beethoven, en ten slotte Isaac Newton (hoger kom je niet!)—was Brian de held van mijn jeugd. Duizenden uren moet ik naar zijn muziek hebben geluisterd. Ik hield van hem.

2016. Steeds hoger de heuvels in, steeds nerveuzer. Het verkeer in Los Angeles zou daar al voldoende grond voor bieden: een gewone straat is daar een vierbaans snelweg en de wat bredere boulevards hebben achttien rijstroken. Desondanks staat alles vast, zodat de duisternis al inviel toen we daar eindelijk aan ontsnapt waren en naar boven konden. Maar dat was niet de reden voor mijn hartkloppingen. Die reden was onze bestemming: 3320 Clerendon Rd Beverly Hills, het adres van Brian Wilson, goed verborgen maar na veel speurwerk toch gevonden door het traceren van zijn tweede echtgenote Melinda. Eindelijk zou ik in zijn nabijheid zijn (hij geldt nog steeds als kluizenaar en zou dus vast thuis zijn) en misschien zelfs ontmoeten: mijn zoons Julius en Felix hadden al het koortje geoeffend van *This Whole World*, mijn favoriete nummer, dat we aan zijn voordeur zouden gaan zingen, in acht nemend dat het alleen aan de echte fans bekend is en Brian het ook zelf tot zijn beste werk rekent (Beethoven zou trots zijn geweest op de harmonische progressie en het wordt schitterend gezongen door Carl). Ontroerd zou Brian naar buiten komen en ons omhelzen en naar binnen vragen, hij heet een warme en sympathieke man te zijn.

De reis was op 3 augustus begonnen in San Francisco. Bijkomen van de lange vlucht, Chinatown, Alcatraz, fietsen over de *Golden Gate Bridge*, een bezoek aan de beroemde *Ghirardelli* chocoladefabriek. Op de derde dag de huurauto opgehaald en in Berkeley in een hippe tent ontbeten, ik wilde de campus waar ik ooit een maand op een van de beste wiskundeinstituten ter wereld had doorgebracht graag aan mijn zoons laten zien. Daarna landinwaarts naar *Yosemite National Park*, alwaar 's nachts bijna bevroren in een tent (het leek ons leuk om niet alleen in hotels te overnachten, waarvan akte). Maar uiteraard maakten de vrijwel rechtopstaande kilometerhoge rotsen *El Capitan* en *Half-Dome* alles goed; bekijk eens op internet hoe de legendarische *free solo climber* Alex Honnold deze rotsen zonder touwen en gereedschap beklimt en je gelooft je ogen niet. De *Giant Sequoia* bomen in Mariposa Grove, die meer dan 1000 jaar oud zijn, geven een mystieke ervaring.

Ook de andere *National Parks* in dit deel van de VS (i.e. Californië, Arizona, Utah, en Nevada) zijn niet te versmaden. Ik houd persoonlijk erg van de Ooijpolder en tevens van het landschap ten noorden van de Waal, waar ik vrijwel iedere zondag op de racefiets te vinden ben, en dan zelfs af en toe het debiele voetballied “*Nederland o Nederland, Jij bent mijn kampioen*” aanhef, maar *Yosemite, Joshua Tree, Lake Powell, Antelope Canyon, en Zion* zijn toch van een ander kaliber. En die, al behorend tot de meest schitterende landschappen ter wereld, verbleken weer bij de *Grand Canyon*. Je komt daar—weliswaar na een fraaie rit door de woestijn—naartoe alsof je door de Groesbeekse bossen rijdt, maar de bomen houden zeer plotseling op en dan *BANG*: wat je opeens ziet is letterlijk adembenemend. Ik had me niet zo goed op deze reis voorbereid en alleen een riviertje in een kloof verwacht, maar de grootsheid van de canyon, de kleuren, de enorme variatie, de luchten, het slaat alles. “Eerst Napels zien en dan sterven” is het gezegde: nou, ik ben daar meermaals geweest en kan me vooral de verkeerschaos herinneren. Eerst de *Grand Canyon* zien zou ik zeggen, en dan zien we wel hoe het verder gaat. Zelfs de helikoptervlucht over de canyon gedaan, al besloeg die bijna 10% van de totale reissom. Van mijn collega Ap Dijksterhuis bij psychologie, die zich de laatste jaren met het onderzoeken van geluk bezighoudt, had ik namelijk begrepen dat je geen *dingen* moet kopen maar *ervaringen*. Tja. Deze ervaring was toch te kort (30 minuten) om een blijvende indruk te maken. Een volgende keer zou ik liever wat langer blijven om naar de *Colorado River* af te dalen, daar te overnachten, en bij zonsopgang terug te klimmen. In zo’n landschap moet je helemaal opgaan, en in die zin waren wij natuurlijk geen haar beter dan de spreekwoordelijke Amerikaanse toerist die in Europa ook een dagje Nederland (en dan niet de Ooijpolder maar Amsterdam—*Ann Frank House and Raiksmuseum*) doet.

Terug naar de route. Vanuit *Yosemite* reden we weer westwaarts en pakten in *Monterey* de schitterende *Route 1* langs de kust op, die we tot *San Diego* zouden blijven volgen. *Monterey* zelf viel tegen. Daar had ik op grond van een enkele regel uit het (tweederangs) *Beach Boys* nummer *California Saga* grote verwachtingen van gehad, en hetzelfde gold voor *Big Sur*, maar daar mochten we wegens bosbranden helaas nergens stoppen. Niet getreurd, we konden wel naar *Hearst Castle*, waarin veel van wat Amerika naast groots ook betreurenswaardig maakt samenkomt: extreme en ook nog eens dubieus verkregen rijkdom omgezet in wansmaak, nep, en protserigheid (al schijnt het kasteel zijn fans te hebben, onder wie Lada Gaga en Mark Zuckerberg). Zie ook de weinig complimenteuze film *Citizen Kane*, die over opdrachtgever en bewoner William Randolph Hearst gaat.

Maar toen kwam LA in zicht! We naderden de metropool via *Santa Monica* en *Venice*, plaatsnamen die al veertig jaar door mijn hoofd zongen. De Brian Wilson opwindung begon toen al; als mijn eerste missie zag ik een bezoek aan *Marina del Rey*, de jachthaven van *Venice* waar zijn broer Dennis in 1983 was verdronken (na zich op zijn boot vol *Wodka* te hebben gegoten en toen te hebben geprobeerd de ingelijste foto’s van zijn kersverse ex op te duiken, die hij kort daarvoor woedend in het water had gesmeten). Niet goed voorbereid, nergens een gedenkteken gezien en onverrichterzake teruggekeerd naar het strand van *Venice Beach*, een beroemde *hangout* van artiesten, hippies, and half-wits. Daar vond ik mijn zoons terug in een menigte die een groep *street performers* aan het bekijken was. Het bleek acrobatische show met een sterk politiek tintje: de meeste artiesten waren zwart en vrijwel iedere zin die de speaker tussen de toeren door uitsprak ging over discriminatie en armoede. Bij de collecte na afloop werd mij met microfoon voor de neus gevraagd wat ik als *rich white guy* zou willen bijdragen, en nadat ik genereus een biljet van twintig dollar in de pet had gedaan (een dure vakantie was het toch al), antwoordde de man met: “*There’s only one race: the human race*”. Het is de vraag of deze woorden cynisch of warmhartig bedoeld waren, maar de uitspraak gonst nog dagelijks na.

We hadden een budget hotel in Hollywood geboekt, dat ondanks de naam *Quality Inn* nog slechter was dan verwacht (we hadden 's nachts op onze veel te kleine kamer de keuze tussen een airco als een vrachtwagenmotor en dood door hitte en zuurstofgebrek). Wel was het om de hoek van de *Hall of Fame*, waar we direct naartoe gingen. Ik kon de steen voor mijn favoriete actrice Emma Watson helaas niet vinden (is ook nog een tikje te jong), maar werd wel aangesproken door een zwarte jongeman met zeer opzichtige kleding en zonnebril, die me een cd aanbood. Bedankt, leuk voor in de auto, en we liepen met cd op zak door. Daar dachten hij en zijn inmiddels verzamelde vrienden echter anders over, dus daar ging wederom twintig dollar; *rich white guy* achtte het beneden zijn stand om de cd terug te geven. Wel bleek het om *Sir Young Duke* te gaan, een bekende rapper in LA, die de cd ook hoogstpersoonlijk had "aangeboden". De cd bleek het later zowaar te doen en is bovendien uitstekend; rapper Sjors en rapper Boef kunnen nog wat van hun collega leren!

Universal Studios hadden we ons kunnen besparen; het is meer een pretpark dan een filmstudio, bovendien bloedheet, al was het voor mij leuk om het motel te zien waar *Psycho* is opgenomen, en konden we na een paar uur wachten tevens een replica van de toverschool *Zweinstein* uit Harry Potter bezichtigen. Mijn plan was om daarna direct naar Beverly Hills te rijden, maar we kwamen die avond niet verder dan het laag gelegen *Rodeo Drive*, de duurste winkelstraat ter wereld. Voor mij als horlogeliefhebber was dat nog wel aardig (merken die in Nederland niet eens verkocht worden, zoals *Vacheron Constantin* en *Richard Mille*, hebben daar ieder een eigen boetiek) en de kinderen konden zich vergapen aan de vele Ferrari's en Lamborghini's, eentje zelfs met Koeweits nummerbord. Opvallend was dat op geen enkel product een prijs stond; die doet er daar kennelijk ook niet echt toe. We durfden dan ook geen enkele winkel binnen te gaan.

Het Brian Wilson avontuur werd dus tot de volgende dag uitgesteld. Om in de juiste stemming te komen reden we eerst naar Hawthorne, de wijk waar de gebroeders Wilson in de jaren '40 en '50 zijn opgegroeid (met hun tyrannieke vader als muzikale mentor en kwelgeest), maar hun geboortehuis aan de 119th Street bleek al lang te zijn afgebroken om plaats te maken voor een snelweg; de plek is gelukkig wel een *California Registered Historical Landmark*, inclusief een aardig stenen monument waarop de Beach Boys met surfplank en al te zien zijn). Terug naar Beverly Hills—gezien de landkaart hadden we dit beter andersom kunnen doen, maar ja, als de emotie het wint van de rede doe je wel vaker rare dingen en ik kon die ochtend niet eens opstaan van de zenuwen.

Hoe naïef kun je zijn? We kwamen nog niet in de buurt van 3320 Clerendon Rd, dat bleek te behoren tot de Mulholland Estates, "*with gated entrance*". De bewaker die daar met een soort cowboyhood in zijn hokje bij het hek zat keek niet heel vriendelijk en gebaarde ons direct om te keren. *This Whole World* hebben we toen maar in de auto gezongen.